

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 13C/255/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212228169
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2015:7212228169.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Oľgou Mičietovou v právnej veci žalobkyne POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy 455,- eur s prísl. takto

rozhodol:

- I. Žalobný návrh zamietá.
- II. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012 žiadala žalobkyňa, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobkyňi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobkyne voči dlžníkovi M. Y. vzniknutú zo zmluvy o úvere a aby rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 330,- eur a uplatnila si náhradu trov konania. Na odôvodnenie uviedla, že ako oprávnený subjekt (veriteľka zo zmluvy o úvere č. 9041805) navrhla postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 9041805 dlžníkom M. Y. nar. X.X.XXXX, ktorému jej návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť č. Ex 5099/2010. Súdny exekútor predložil jej návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Košice II a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uviedla, že exekučný súd, ktorý žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie bol povinný zaoberať sa ňou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom stanovenej lehote. Uviedla, že v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti. Žalobkyňa uviedla, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná, nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.8.2010 (pričom ale žalobkyňa neuviedla, kedy exekútor žiadosť o udelenie poverenia súdu doručil) a to rozhodnutím o poverení. Uviedla, že k rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (žalobkyňa uviedla omeškanie viac ako 6 mesiacov). Opísaný postup exekučného súdu vyhodnotila ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Ex. por.. Uviedla, že neexistuje v predmetnom prípade okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po

veľmi dlhej dobe. Uviedla, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná. Žalobkyňa si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnila náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Uviedla, že jej vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to uviedla, že výlučne nesústredenou činnosťou exekučného súdu vynaložila márne sumu 125,- eur, o ktorej uviedla, že je jej majetkovou škodou a jej náhradu žiadala od žalovanej. Uviedla konkrétne vynaloženie sumy 70,- eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, sumu 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a sumu 15,- eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením týchto urgencií a na poštovné a na telekomunikačné výdaje s tým spojené. Zároveň si uplatnila žalobkyňa náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože uviedla, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedla, že nesprávny úradný postup okresného súdu má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jej majetkových práv. Uviedla, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jej legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky. Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, uviedla žalobkyňa aj ďalšie dôvody a to neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do jej zákonných nárokov a základných práv v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Uviedla, že úplne zbytočné a právne nezodpovedajúce časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo zánik jej ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a táto vyvolaná strata zisku spôsobila jej hospodársku ujmu, ale aj ujmu na strane jej majiteľov a uviedla, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jej práv, stratu legitímnych očakávaní, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, si uplatnila sumu 330,- eur za ňou uvedených 6 celých mesiacov prietahov, a to uviedla že uskutočnila výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu (ktorý má za spravodlivé ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t.j. cca 660,- eur), teda pri satisfakcii vo výške 660,- eur/rok, znamená to 55,- eur/mesiac. Uviedla, že podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody, avšak žalovaná do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Uznesením zo dňa 9.10.2012, č.k. 13C/240/2012-10, bola táto predmetná vec sp. zn. 13C/255/2012 spojená na spoločné konanie s ďalšími obdobnými vecami, ktoré sa začali na tunajšom súde a skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých istých účastníkov a spoločné konanie bolo vedené pod sp. zn. 13C/240/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012.

Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 20.3.2015, č.k. 13C/240/2012-58, bolo spoločné konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/240/2012 rozpojené na samostatné konania, okrem iného aj konanie vedené pod sp. zn. tejto právnej veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.4.2015.

Žalovaná sa k žalobnému návrhu vyjadrila písomným podaním zo dňa 14.2.2014 doručeným súdu dňa 19.2.2014 do konania, v ktorom táto vec bola vedená ako spojená pod sp. zn. 13C/240/2012. Uviedla, že k podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené nasledovné všeobecné podmienky, len pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: a/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu, ku ktorému podľa žalobkyne malo dôjsť rozhodnutím o poverení

exekútora po 15-dňovej lehote, poukázala žalovaná na to že prax ukázala, že určená lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak je exekučným titulom notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Poukázala na to, že podľa znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí, ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovského súdu. Uviedla, že preto akýkoľvek nárok žalobkyne vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote, v konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. T.j. ak bola žiadosť o udelenie poverenia podaná na súde po 1.6.2011, nárok je neopodstatnený. K zneniu § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ pred dňom 1.6.2011 ako takých exekučných titulov na ktoré sa nevzťahovala stanovená 15-dňová lehota, uviedla, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia aj na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, osvedčila svojim autentickým výkladom a Národná rada SR ako zákonodarca. Uviedla, že vloženie explicitne formulácie „rozhodnutí rozhodcovských rozsudkov“ do znenia ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku od 1.6.2011 malo predísť mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Mala za to, že ustanovenia § 41 ods. 2 Exekučného poriadku sa správne aplikovalo na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 1.6.2011 a argumentáciu žalobkyne v tomto smere - interpretáciu toho čo zamýšľal zákonodarca, označila za nefundovanú a nepravdivú. Mala za potrebné poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu SR, sp. zn. I.ÚS16/02, z ktorej vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa tieto týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. V súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v existencii prietahov v konaní žalovaná poukázala na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Uviedla, že súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Uviedla, že si žalobkyňa vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní nespĺnila ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania a preto nepovažuje žalovaná vzhľadom na vyššieuvedené existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Uviedla aj, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ale len ÚS SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy podľa zák. č. 757/2004 Z.z.. Vzhľadom na vyššieuvedené žalovaná nepovažovala za preukázanú ani existenciu prietahov v konaní. V zmysle ust. § § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., žalovaná z dôvodu opatrnosti vzniesla námietku premlčania. V nej uviedla, že ak mala žalobkyňa vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia. Vzniesla preto námietku premlčania. pri každom žalobkyňou uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pred dňom 23.4.2009, t.j. tri roky pred dňom kedy jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku (avšak nejednalo sa o tento konkrétny prípad a teda námietka premlčania nebola v danom prípade dôvodná). K vyčísleniu nároku na náhradu materiálnej škody v paušálnej sume 125,- eur resp. 175,- eur uviedla žalovaná, že podľa ust. § 17 ods. 1 zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk a preto je pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Uviedla, že si žalobkyňa uplatnila nároky len hypotetické. Uviedla, že vychádzajúc z definície skutočnej škody a ušlého zisku, žalobkyňa jednak ani neuviedla či sa jedná v prípade paušálne uplatnených vecných nákladov, o skutočnú škodu alebo ušlý zisk a jednak že žalobkyňou uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného (skutočná škoda) a ani za ušlý majetkový prospech (zisk), a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrad podľa zák. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že žalobkyňa na preukázanie vzniku škody mala produkovať dôkazy preukazujúce škodu, listiny resp. skutočnosti, ktoré by preukázali ňou uplatnený

nárok. Uviedla, že žalobkyňa bezpochyby potrebuje a využíva informačný systém pri výkone svojej činnosti - poskytovaní spotrebiteľských úverov a teda nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých pri ktorých žiadne exekúcie neprebiehali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla a vzniká žalobkyni bez ohľadu na tvrdené prietahy a preto ich uplatnenie mala žalovaná za účelové. Aj „udržiavanie systému“ ako ďalšiu položku uplatnenú ako majetkovú škodu, uviedla žalovaná, že musí žalobkyňa vykonávať na každodennej báze. Označila požadovanie náhrady za uvedené činnosti za účelové. Aj o paušálnej sume na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, uviedla že je neprimeraná a nepreukázaná. K nemajetkovej ujme, ktorú si žalobkyňa uplatnila v pomernej výške k čiastke 660,- eur alebo 663,88 eura (čiastka, ktorú v niektorých náleзоch Ústavný súd SR priznáva za prietahy v konaní) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpentý zásah do základných práv a má kompenzovať porušenie práva na súdnu ochranu, žalovaná citovala ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a nie je možné vychádzať z paušálnej sumy. Poznamenala, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ mala žalovaná za irelevantné v tomto konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnila spoločnosť ako právnická osoba. Odkázala v tejto súvislosti na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o „zániku podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ poukázala, že tieto nie sú bližšie konkretizované a súčasne uviedla, že žalobkyňa neupresnila ani v čom a ako situácia „ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy“. Súčasne uviedla, že žalobkyňa opomenula, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Mala za to, že so žalobných návrhov toto nevyplýva a preto žalovaná nemala za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V súvislosti s potrebou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. výšky takejto náhrady žalovaná zdôraznila potrebu zohľadniť ust. § 3 ods. 1 Obč. zák. o dobrých mravoch a aj s prihliadnutím na poškodenú osobu, t.j. vychádzať z ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Predložila list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobkyne dostala sťažnosť od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Súčasne žalovaná konkrétne uviedla citácie z tohto listu. Uviedla, že o negatívnej percepcii žalobkyne verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov svedčí aj článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, ktorý takisto priložila. Mala z uvedeného za zrejmé, že žalobkyňa a jej praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobkyne podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Uviedla, že žalobkyňa je vnímaná ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. K požiadavke, resp. podmienke príčinnej súvislosti žalobkyňa, vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, uviedla, že nemožno tvrdiť, že žalobkyni vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaná zhrnula, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Mala žalobu za právne neopodstatnenú a navrhla, aby ju súd preto zamietol. Uplatnila si náhradu trov konania.

Vo veci súd rozhodol, za splnenia podmienok podľa ust. § 115a ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania, keďže sa jedná o drobný spor (§ 200ea ods. 1 O.s.p.).

Vo veci súd vykonal dokazovanie pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 49Er/1973/2010, na základe ktorého zistil:

Dňa 13.5.2010 bol spísaný vo forme zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým návrh na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného - tunajšej žalobkyne proti povinnému M. Y., O. XX, Y.,

na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 23.3.2010 sp. zn. SR 01012/10, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761, so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.4.2010 a to na vymoženie sumy vo výške 1.555,97 eura spolu s príslušenstvom.

Písomnou žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola doručená tunajšiemu súdu dňa 16.7.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal pod sp. zn. Ex 5099/10 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 01012/10 zo dňa 23.3.2010, ktorý sa stal právoplatným dňa 26.4.2010 a vykonateľným dňa 29.4.2010.

Tunajší súd vydal dňa 30.8.2010 Poverenie č. 5803 105013 *, ktorým poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave, č.k. SR 01012/10 zo dňa 23.3.2010.

Podľa ust. § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v ďalšom len „Zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 9 ods. 1 Zákona, v znení platnom v rozhodnom období, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 17 ods. 1, 2 a 3 Zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (ods. 1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (ods. 2). Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (ods. 3).

Podľa ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení platnom do 31. mája 2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, v znení platnom do 31. mája 2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného

titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení platnom od 1. júna 2011 do 17.1.2013, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, v znení platnom do 31.5.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, v znení platnom od 1. júna 2011 (do 17.1.2013), podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Zodpovednosť za škodu spôsobenou nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou za škodu, t.j. zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom splnení troch podmienok a to: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu je teda existencia nesprávneho úradného postupu. Nesprávny úradný postup môže byť tak rozmanitý, že jeho všeobecné vyjadrenie v definícii, ako i zovšeobecňujúci popis nie je možný, preto zákon nedefinuje nesprávny úradný postup. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. V rámci nesprávneho úradného postupu riešia sa tie prípady vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou.

Vykonaným dokazovaním, vychádzajúc z citovanej právnej úpravy súd dospel k týmto záverom:

Žalobkyňa tvrdila, že nesprávny úradný postup spočíval v postupe exekučného súdu v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, jeho nesústredenom postupe so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie došlo až po veľmi dlhej dobe. Tvrdila, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.8.2010, pričom tvrdila, že došlo k omeškaniu o viac ako 6 mesiacov. Tieto tvrdenia však žalobkyňa nepreukázala. Vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s obsahom pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 49Er/1973/2010 mal súd preukázané, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 16.7.2010 a súd vydal poverenie dňa 30.8.2010. Bezo sporu tak zákonom určená 15-dňová lehota dodržaná nebola, avšak pri vzniknutom omeškaní (30 dní) nemožno hovoriť o vydaní rozhodnutia „až po veľmi dlhej dobe“ a ani omeškanie netrvalo „viac ako šesť mesiacov“.

Podľa existujúcej judikatúry Ústavného súdu SR, pri posúdení či došlo, alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR prihlíada Ústavný súd SR síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce

všetky okolnosti danej veci (porovnaj I.ÚS 16/02). Z odôvodnenia ďalšieho rozhodnutia Ústavného súdu SR, č.k. I.ÚS 70/02, vyplýva, že ak na jednej strane všeobecný súd je viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich nedodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy SR a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe, ani ich oddeľovať.

Vychádzajúc z uvedeného je faktom, že síce už samotné nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom, ale nemožno automaticky uviesť, že toto nedodržanie lehoty zakladá aj nečinnosť súdu a zbytočné prieťahy v konaní, ako ďalšie skutkové podstaty nesprávneho úradného postupu, ako tvrdila bez odôvodnenia žalobkyňa. Je potrebné zohľadniť, že sa v danej veci jednalo o výkon exekúcie rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, ktorý rozsudkom priznaný nárok žalobkyne vyplýval zo spotrebiteľskej zmluvy. Exekučný súd bol povinný pri vydávaní poverenia sa zaoberať otázkou prípustnosti exekúcie a to najmä skúmať zákonnosť exekučného titulu a tiež preskúmať samotnú žiadosť o udelenie poverenia a návrh na vykonanie exekúcie. Je zrejmé, že taká právna úvaha bola realizovaná v čase po doručení návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti a vydanie poverenia na jej vykonanie a teda nemožno o tomto období do vydania rozhodnutia hovoriť ako o nečinnosti súdu ani o zbytočných prieťahoch. Tieto svoje tvrdenia žalobkyňa nepreukázala. Súd považuje za potrebné uviesť, že v danej veci ani nebola zo strany žalobkyne podaná sťažnosť na prieťahy predsedovi súdu, ktorý je v prvom rade podľa ust. § 3 ods.7 v spojení s § 62 a nasl. zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch oprávnený posúdiť otázku, či v konaní dochádza k porušovaniu práva účastníkov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. A práve výsledok takejto sťažnosti prípadne konštatovanie prieťahov Ústavným súdom či ESLP, by mohol byť relevantným podkladom na vyhodnotenie nedodržania lehoty ako nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nečinnosti a v zbytočných prieťahoch v konaní.

K uplatnenej majetkovej škode a nemajetkovej ujme súd uvádza, že tak ako si žalobkyňa jej náhradu uplatnila nie je táto škoda ani konkrétna, ani preukázaná že žalobkyňi vznikla. Žalobkyňa žiadala priznať náhradu škody vo výške 125,- eur, pozostávajúcej z nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- eur, z nákladov na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- eur a z nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,- eur. Je nespochybniteľné, že žalobkyňa mala počas namietaného obdobia nevydania poverenia na vykonanie exekúcie náklady mzdové a náklady na informačný systém, ale vykonaným dokazovaním nebola ich výška v žalovanej sume 110,- eur a súčasne tieto náklady by boli žalobkyňi vznikli aj ak by lehota dodržaná bola. Ďalšie uvádzané náklady, a to na poštové a telekomunikačné služby, ktoré by boli vznikli práve v tomto konkrétnom prípade žalobkyňa vôbec konkrétne netvrdila a nepreukázala. Súd poukazuje na to, že si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody v rovnakej výške aj v ďalších obdobných prípadoch, ktoré boli pôvodne spojené na spoločné konanie sp. zn. 13C/240/2012, a to bez ohľadu na to, k akému omeškaniu pri udelení poverenia s výkonom exekúcie došlo. Je teda zrejmé, že výška požadovanej náhrady škody vychádza z hypotetických údajov. V ďalšom v tejto súvislosti súd poukazuje na argumenty žalovanej, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na finančné zadosťučinenie, t.j. úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a to uplatnila si sumu 330,- eur za ňou uvedených 6 celých mesiacov prieťahov, pri sume 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, ktorá peňažná náhrada nemajetkovej ujmy uviedla že má byť spravodlivou satisfakciou za utrpenie zásahu do základných práv. Vychádzajúc z ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. súd konštatuje, že žalobkyňa ani nepreukázala splnenie podmienky podľa § 17 ods. 2 Zákona, a to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Okrem toho ani nebolo preukázané omeškanie exekučného súdu po dobu šesť mesiacov, z ktorého vychádzala pri uplatnenom nároku žalobkyňa. Súd žalobkyňou uplatnený nárok na primeranú náhradu nemajetkovej ujmy nemal za konkrétny a v jej vymedzení ani za preukázaný.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala dostatočným spôsobom ani vznik majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy a ani a že by tieto boli vznikli, tak ako ich vznik žalobkyňa

tvrdila, práve v súvislosti s tou skutočnosťou, že v danom prípade exekučný súd nevydal poverenie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, ale po jej uplynutí.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázanim vzniku tvrdenej škody a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody nepreukázala dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody proti štátu, t.j. v dôsledku neunesenia dôkazného bremena súd žalobný návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol súd tak, že vo veci úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od doručenia na Okresný súd Košice II v dvoch písomných vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok).